

Krizantém

Késő nyári délután volt, épp hazafelé sétáltam a kezemben egy zacskó barackkal. Gondolataimba merülve haladtam előre, nem is figyeltem az utat. Hirtelen hangos motorzúgásra lettem figyelmes.

- Már megint azok a motoros fiúk. – gondoltam magamban. Pár másodperc múlva be is igazolódott a gyanúm.

Egy csapat bőrkabátos, húszas éveiben levő fiú fordult be az utcába. Hangosan bőgették a motort, felferve az egész környéket. Hallottam magam mögül őket közeledni, de minél közelebb értek, annál halkabb volt a motorzúgás is. Ez csak egyet jelenthet. Lelassítottak. A szívem egyre gyorsabban vert. Azzal próbáltam nyugtatni magam, hogy biztos csak a dohányboltba akarnak bemenni, ami mellett éppen elhaladok, de a következő pillanatban kiáltást hallottam magam mögül.

- Hé fürtöske! - kellemesen mély hang volt, pimasz hanglejtéssel.

A hirtelen megszólítástól összereztem és elejtettem a szatyrot. A pár szem barack, ami benne volt, szétgurult körülöttem. Tudtam, hogy nekem szólt a kiáltás, sokan használták rám ezt a jelzőt a göndör hajam miatt. Az út szélén lehúzódva négy motoros fiú állt, és engem néztek. Leszálltak a motorról, kettő azonnal besietett a dohányboltba, egyikük csak nekidőlt a korlátnak és felnyitott egy dobozos kólát, a negyedik pedig lassú, de mégis határozott lépésekkel megindult felém, majd tőlem másfél méterre megállt és levette a sisakját. Nem titkolom, amint megláttam, kicsit zavarba jöttem. Kicsit kócos barna haja volt, világoskék szeme, féloldalas mosollyal az arcán.

- Segíthetek valamiben? - kérdeztem kicsit bizonytalanul.

- Milyen érdekes, én is pont ezt akartam kérdezni. – utalt a körülöttem szétgurult barackokra.

- Ismejük egymást?

- Fekete Benedek vagyok. Anyukádhoz jártam matek korrepetációra, még általános iskolában. Néhányszor hallottam, ahogy gyakorolsz a hegedűn. Nagyon szépen játszottál.

- Emlékszem rád, egyszer letörted a krizantémom fejét, mert véletlen leverted a vázát az asztalról.

- Hát sajnálom, ha ez alapján sikerült megmaradnom az emlékezetedben.

Elnevette magát, azt hiszem kicsit zavarban volt.

- Ne haragudj, hogy megijesztettelek. – lehajolt és elkezdte felszedeztetni a szétgurult barackokat.

- Jaj, hagyd csak, semmi gond... - szabadkoztam, de mielőtt befejeztem volna a mondatot, már vissza is rakta mindet a szatyorba, majd a kezembe adta.

- Hadd vigyelek haza. - mondta és fejével a motorja felé biccentett. Addigra a másik három fiú is már indulásra készen állt a motorok mellett.

- Köszönöm, de arra semmi szükség... - kezdtem, de kézen fogott és a motorja felé vezetett.

- Ragaszkodom hozzá! - kezembe nyomott egy bukósisakot, én pedig minden mindegy alapon felültem mögé. Átöleltem hátulról, a motor hangos zúgással beindult, és már száguldottunk is. Néhány kanyarral arrébb Benedek intett a másik három fiúnak, akik lefordultak balra, mi pedig jobbra. Már épp meg akartam kérdezni, hova megyünk, hiszen nem is erre lakok, de egyszer csak lassított és megállt egy virágbolt előtt. Beszaladt, majd egy perccel később kijött, kezében egy hófehér krizantémmal. Akaratlanul elmosolyodtam. Akkor még nem tudtam, hogy életem legjobb döntése volt felülni mögé.

Neki köszönhetem életem leggyönyörűbb tíz évét. Csodálatos férj volt, és fantasztikus apa, de sajnos a szerelmén mindig osztoznom kellett. A családjá mellett a másik szenvedélye a motorja volt, és végül ez fosztotta meg mindkettőtől. Két éve, ezen a napon, halálos balesetet szenvedett. Az úrt, amit hagyott maga után, soha nem fogja tudni pótolni senki és semmi.

Lassú könnycseppek folytak végig az arcomon, ahogy sétáltam a hideg esős őszi időben a temető sorai között, a kezemben egy szál fehér krizantémmal. Másik kezemet apró ujjak szorongatták, lépéseimet kis gumicsizmás lábak követték, majd az egyik sírnál megtorpanam. Térdre ereszkedtem, ráhelyeztem a hideg márványra a fehér krizantémot, aztán percekig csak néztem csendesen magam elé. Emlékek és érzések ezrei kavarogtak bennem. Céltalan voltam és kétségbeesett. Oldalra fordítottam a tekintetemet, a kis barna göndör fürtök közül ártatlan világoskék szempár nézett vissza rám. Vettem egy nagy levegőt, letöröltem a könnyeimet, végigsimítottam a kis pirospozsgás arcot, majd felemeltem az apró fiúcskát. Abban a pillanatban azt éreztem, hogy az egész világot tartom a kezeimben. Felelősséggel tartozom érte, meg kell védenem bármi áron. Egy utolsó pillantást vettem a sírra, aztán lassú léptekkel elindultunk.

- Szeretlek Anya! - suttogta a fülembe.

- Én is szeretlek Benike. Mindennél jobban.